Ч. 10 Пятниця 15 (27) січня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львов в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Акция угодова і чутка о відроченю парляменту. — На приказ царя. — Ворохобня в Хіні).

Парляментарна комісия правиці відбула вчера засідане, в котрім взяли участь всї члени президиї палати послів. На тім засіданю вела ся жива дискусия над парляментарною ситуациєю. Дискусиї не закінчено і она буде вести ся на дальшім засіданю. Посли Енґель, Пацак, Крамарж і кн. Шварценберґ протестували против доказуваня ворожої Чехам праси, що то Чехи і їх парляментарні репрезентанти виноваті тому, що не прийшло до згоди з Німцями. Бесїдники ті, як доносять Nar. Listy, вказували на то, що серед Чехів і ческої делеґациї єсть охота до порозуміня з Німцями, проживаючими в тім самім краю, зазначили однакож з одної сторони, що Німцї не повинні ставити услсвий, котрі би означали для Чехів піддане, а з другої, що угода може пастати лиш на основі справедливости і у відповідній хвили.

Один член католицкої партиї людової представляє ситуацию так: Під напором парляментарних відносин виринає чим раз більше бажане якогось парляментарного порозуміня. Особливо в католицкій партиї людовій зазначують, що в інтересї держави потрібне конче порозуміне межи Німцями а Чехами в Чехії і на Мораві. Члени католицкої партиї людової не таять того також і перед правительством, що треба розпочати якусь акцию порозуміня, наколи парлямент має бути взагалї здібний до роботи.Міродайні члени католицкої партиї людової виступають енерґічно із сего становища також і супротив проводирів правиці. Такий погляд мав також висказати енерґічно і предсїдатель католицкої партиї людової др. Катрайн на послїднім засіданю екзекутивного комітету.

Як з одної сторони підносять ся голоси в справі порозуміня межи Німцями а Чехами, так знов з другої сторони множать ся і ознаки нової опозициї. До сеї готові іменно Італіянцї і полудневі Славяни. З Відня доносять іменно, що клюб італіяньский ухвалив зі взгляду на поступоване правительства супротив італіяньскої людности перейти до рішучої опозициї против теперішного мінїстерства. Трох послів однакож заявило, що хвилево не можуть вступити на ту дорогу і длятого позістануть в клюбі лиш яко госпітанти. — І Словінцї також радо би перейшли в опозицию і то їх лиш держить, що они занадто звязані з Славянами та правицею і на случай вступленя до опозициї мусїлиби хиба станути осібняком або іти спільно зі своїми противниками.

„Politik" доносить з Відня: Справа нового відроченя парляменту жде полагодженя. Година замкненя дверий парляменту, то річ певна, вибе аж коли на Угорщинї прийде до якогось рішеня. На правици дають ся знову чути голоси, щоби зі взгляду на то, що проводирі лївиці лагодять спільну проґраму німецких партий, зажадати від екзекутивного комітету, щоби він спонукав правительство, не відрочувати парлямент скорше, аж лївиця поставить свої жаданя. Позаяк не єсть вже тайною, що проводирі німецких партий хотять взяти під нараду цїлий комплекс внутрішно-політичних справ і згодити ся на доtичні позитивні цїли, то єсть обовязком партий правиці, щоби они висказали ся о проґрамових точках лївиці, дотикаючих спільні інтереси більшости. Коли би жаданя німецких партий були того рода, що можна би над ними дискутувати, то аж тогди треба би відрочити парлямент в цїли заведеня компромісових переговорів. Коли же би жаданя лївиці були взагалї не можливі до дискусиї, тогди мусїла би правиця ще перед відроченем або закритем парляменту порозуміти ся з правительством, як має поправді уложити ся будучність. Здає ся нам, що не помилимо ся, коли припустимо, що сей проект буде обговорювати ся в екзекутивнім комітетї і в парляментарній комісиї правиці.

На Балканї мусить бути спокійно і тихо бо так хоче цар. З Петербурга доносять іменно, що російскі консулї в Македонії мають дістати від міністра справ внутрішних ґр. Муравієва приказ, щоби они наказали тамошним шефам партий і аґітаторам сидїти тихо, бо така єсть виразна воля царя. Се хиба найліпший доказ, який вплив має Росия на Балканї і яку орґанізацию того впливу. А що було би як би воля царя була, щоби шефи партий і аґітатори там рушили ся?

До „Daily Mail" доносять з Шанґаю, що ворохобники заняли дня 21 с. м. місто Кніні і поубивали всїх урядників цивільних і войскових. На другий день дістало ся в їх руки друге місто в той спосіб, що прихильники їх в місті отворили їм брами міста. Тепер машерують ворохобники до Чільчан, щоби там здобувати місто Кау-чау.

---

10)

В ДЖУНҐЛЯХ.

(З анґлійского — Ред'ярда Кіплінґа).

(Дальше).

Месть Мавґлї'го.

Коли Мавґлї по суперечці з своїм стадом покинув печеру і своїх родителїв вовків, побіг на засіяні поля селян. Але він не хотїв перебувати занадто близько джунґлїв, бо знав дуже добре, що зробив собі на зборах неодного ворога. Біг отже що найменше чотири милї рівномірним вовчим труском, аж зайшов в якусь не знану сторону. Перед ним отвирала ся велика рівнина, засїяна кусенями скал і поперерізувана глубокими ярами. На однім кінци стояло мале сїльце а на другім висували ся джунґлї аж до пасовиск і там нараз кінчили ся, як би їх хто втяв. На зелених левадах пасли ся спокійно корови з буйволами; але скоро малї хлопці, що пасли худобу, побачили Мавґлї'го, почали кричати і втїкати, а пси, що в кождім індийскім селї волочать ся по улицях, стали страшенно вити. Мавґлї біг дальше, бо був голоден, а коли прибіг до воріт села, побачив по одній їх стороні виплетену з тернини ліску, приготовлену до того, щоби, коли стемнить ся, покласти єї яко барикаду перед ворота.

— Умф! сказав він, бо він ва своїх походах стрічав ся нераз з такими барикадами. — Навіть і тут боять ся люди джунґлївских жителїв! — Сїв собі коло воріт, а коли вийшов якийсь чоловік, він встав, отворив рот і показав пальцем до рота, нїби на знак, що хоче їсти. Чоловік видивив ся на него, а відтак пустив ся з криком вздовж улиці та кликав духовника. Духовник, товстенький собі чоловік в білій одежи, з намальованими на чолї червоними і жовтими знаками, прийшов попереду може якої сотки людий. — Они всї витріщили очи на Мавґлї'го і стали кричати та показувати пальцем на него.

— Они не знають нїякого поведеня, тотї люди! — сказав Мавґлї сам до себе. — Лиш тотї сїрі малпи так би по дурному поступали собі! — Він зухвало підкинув собі волосе на зад і викривив ся їм на злість, як лиш міг найпогайнїйше.

— Та чого ви єго боїте ся? — спитав духовник. — Та-ж подивіть ся на близни на єго руках і ногах. То єго так вовки покусали. То вовча дитина, що утекла з джунґлїв.

Підчас забави молоді вовки, розуміє ся, торгнули иноді сильнїйше, як хотїли і в наслїдок тих пестоцїв лишили ся білі слїди. Але Мавґлї'му було би то нїколи й на гадку не прийшло назвати їх укушенями, бо він знав дуже добре, що то значить правдиве укушене.

— Аrré! Arré! — крикнули дві, чи три жінки, милосердячись! — То вовки так єго покусали! Бідненька дитина! А який красний хлопчик з него! Очнята так єму сьвітять ся як грань. Дійстно, Мессуа, він зовсїм подібний до твого хлопця, котрого тигр вхопив!

— Апу, нехай я подивлю ся! — сказала якась жінка, що мала на руках і ногах тяжкі мідяннї обручки. Она перепхала ся на перед, прислонила собі очи руками і приглядала ся Мавґлї'му уважно. — Ох, ні! — сказала она. — Він богато тоньший.... але.... дійстно.... таки правда.... з лиця він таки зовсїм а зовсїм подібний до него!

Духовник був розумним чоловіком. Він знав, що Мессуа єсть жінкою найбільшого богача в селї. Він поглядав длятого через якусь хвилю в небо а відтак сказав торжественним голосом: Що джунґлї взяли, то джунґлї й вернули. Прийми хлопця до себе, моя сестрице, та незабудь почтити духовника, що уміє так глубоко вглядати в жите чоловіка.

Клену ся тим волом, за котрого мене викупили, що тото балаканє і витріщуване очий ще гірше, як було підчас приниманя молодих вовків! Ой! Нїчо не поможе, — коли я вже чоловік, то мушу бути чоловіком!

Жінка дала Мавґлї'му знаками до зрозуміня, щоби він ішов за нею, а гурма брунатних, голосно бесїдуючих людий відводила їх аж до осторонь стоячої низької хати в селї. Коли Мавґлї війшов недовірчиво до неї, побачив він всїлякі дивні річи. Там стояла якась велика, сорокато помальована скриня — то

Новинки.

Львів дня 26-го січня 1899.

— Високопреосьв. Архієпископ Юліян Куїловский виїхав до Відня, аби зложити присягу. Впреосьв. Митрополит забавить у Відни цілий тиждень.

— Отворенє клініки ґінекольоґічної і окулїстичної відбуло ся в середу у Львові в присутности п. Намістника ґр. Пінїньского, п. Маршалка ґр. Ст. Баденього, численно зібраних професорів університету, лїкарів і слухачів медицини, та многих, специяльно з сеї нагоди до Львова прибувших гостий. Клініка ґінекольоґічна лежить як звістно, помежи будинком клініки хірурґічної а клініки для недуг внутрішних. В сали викладовій забрав голос проф. Марс і посьвятивши кілька слів заслузї держави та краю за попиранє науки уфондованєм величаво устроєних будинків, перейшов до властивого викладу на тему: „О значіню акушерії в краєвім господарстві“. Виклад закінчив проф. Марс торжественним відкритєм клініки. — З ґінекольоґічної клініки перейшли зібрані до викладової салї клініки окулїстичної, поміщеної в лївім крилї головного шпиталю. Тут виголосив проф. Махек виклад о найновійших, наукових здобутках на поли окулїстики. Слухано его з великою увагою і нагороджено оплесками. — На клінїцї ґінекольоґічній є приладжених 92 лїжок для хорих; клініка окулїстична має 40 лїжок, з тих 20 для мужчин а 20 для женщин.

— З Кракова пишуть: Дня 18 го с. м. відбуло ся в читальни „Просьвіти“ в Кракові торжественне посьвяченє нового льокалю водою Йорданьскою. По посьвяченю промовив Вч. о. Вас. Козловский, підносячи значінє сьвята Йорданьского для Руси взагалі, а особливо для кольонії рускої в західній Галичинї, взиваючи горячими словами до лучности і спільної працї. В торжестві взяло участь велике число членів, як місцевих так і з дальших міст, а між зібраними були й панї. Наспіло і відчитано кілька телеграм з благожеланями, (між тими від товариства „Просьвіти“). Торжество украсив гарними піснями хор краківских Русинів. Хвиля перебута тогди в читальни записала ся глубоко в серцях зібраних.

— Загадочний напад. В понедїлок о годині 6-ій вечером приїхав зелїзницею з Ходорова барон Альфред Л. Коли висїв з ваґона і з куферком в руцї хотів ввійти до почекальнї, хтось в натовпі зранив его острим ножем чи бритвою в шию так, що кров пустила ся струєю. Спровадженим з міста лїкар осмотрив рану і хорого відвезено до его родини при ул. Городецкій. Хто допустив ся того нападу, не знати, але догадують ся, що він був вимірений против кого иншого.

— Наглою смертию помер вчера рано о 9-ій годинї в бюрі рахунковім ц. к. Намістництва Іван Кимакович, 74-лїтний емерит. ревідент рахунковий, що був там занятий яко калькулянт. Тїло померлого відставив комісарият дільницї до мешканя під ч. 11 при ул. сьв. Антонія.

— Пригоди на провинциї. З Рогатинщини доносять: В селї Вишнївчику коло Букачовець сказило ся 10 псів. Завдяки знатокови п. Теод. Стебельскому, що завчасу пізнав недугу — поубивано пси. Один пес покусав дївчину Орину Блюзньовску, дочку побережника і покалїчив одно порося. Більше случаїв покусаня не було. Староство висилало на місце ветеринаря. — Страшна пригода лучила ся в селї Коростовичах коло Бурштина в часї богоявленьского торжества, де експльозия пороху покалїчила чотирох вислужених канонїрів. Коли набивали моздїр, упала іскра на порох, що в тій хвили вибух з великою силою, обпалив нещастним волосе на голові і так їх попарив, що не можна пізнати лиця. Першої помочи уділив нещастним др. Ганаковский, лїкар з Бурштина, почім відвезено нещастних до загального шпиталя у Львові. — В Любачеві найдено минувшого тиждня в ночи на улици неживого Михайла Горецкого, 18-лїтного писаря судового. Лїкарска комісия не викрила нїяких слїдів насильної смерти. — Йосиф Брублевский, різник в Любачеві, будучи імовірно пяний, розрівав собі черево ножем, якого уживав до коленя свиний, відтак повиривав собі внутренности і помер по 18 годинах страшних мук. — Дня 21-го с. м. спровадила любачівска жандармерия до суду 4 конокрадів з околиці Краківця і чотири украдені конї. Конокрадів віддано до суду, а конї до маґістрату.

— Самоубийства. З Лопатина доносять, що дня 22-го с. м. відобрав собі там житє вистрілом з револьвера лат. сьвященик о. Бронислав Марковский, замешкалий в Лопатинї від кількайцятьох лїт. Причиною самоубийства була нервова недуга. — З Фрідлянду в Німеччинї доносять о страшнім самоубийстві. Один 60-лїтний робітник відобрав собі житє в той спосіб, що положив собі на грудях динамітовий набій і підпалив. Набій розірвав его на дрібні кусники. Причиною була недуга і нужда. — В Жукові, городеньского повіта, повісив ся в стайни свого вітчима Антін Романчук з причини нещастної любови. — В Товмачи відобрав собі житє вистрілом з пістолета драґон 1-го полку Йосиф Мах.

— З Равщини пишуть нам: В сам день сьв. Стефана довелось менї загостити до Махнова в повіті равскім, моєї родинної околиці. І не дoпізнаня село. Бувало в'їдеш, то хоч другу пару коний або волів запрягай, щобись міг виїхати, а тепер село як зеркало. Гостинець вишутрований, хатки вибілені, охарні, що аж мило подивитись. Дальше, що мене найбільше здивувало: нова читальня, каса позичкова в місци як і в дочерній Корнях, крамница, приходство, шпихлїр, а навіть і уряд громадский. З коршем, котрих перше можна було подибати що кількадесять кроків, тепер ледве одна дихає і то так, що і тої вже не довге панованє. Що се стало ся? — питаю людий — хто доконав такого чуда? — „Се все зробили наш добродій, о. К. Кузик“, — була відповідь. І справдї, як опісля еще лїпше роглянувем ся і розпитав, потреба тут було не аби якої руки і голови, щоби доконати того, в якім станї тепер Махнів находить ся. — Не так довго, бо шестий рік, як о. парох обняв керму, а слїди Єго тяжкої працї видно на кождім місци. Вже люди неваляють ся по шинках, не нищать своєї кровавої працї за горівку, а тверзість занапувала на місце давного пянства. Замість до коршми, спішать старі і молоді до Читальнї, де їм о. парох обясняє дещо і поучає. Тому не дивниця, що з кождим чоловіком можна тут поговорити і о поважних річах. Як раз того дня відбували ся вечерницї в місцевій читальни, за стараєм о. пароха. Крім поучаючої, вступної і кінцевої промови, відограли місцеві аматори селяни різдвяну драму з співами (о. пароха І. Киприяна з Немирова): „Вірний Коваль“. Виконанє того, відповідно до сил селяньских, випало знаменито. В представленю, і в антрактах грала місцева орхестра. — Про орхестру махнівску і єї похвали чув я з ґазет, а тепер мав нагоду докладнїйше довідатись і оглянути. Кромі 12 смичкових інструментів, 6 труб, суть 2 клярнети і 2 флети. Як вивязує ся орхестра з своєї задачі, дала доказ на концерті у Львові, сказатиб на початку свого розвою. Тепер не ма бесіди: о много гарнїйше презентує ся, так що І. Киприян справе-

---

було лїжко. А з боку стояла кругла посудина, якесь велике глиняне начинє, в котрім було збіжє, а Мавґлї здивував ся, коли побачив на боках тої посудини повироблювані маленькі коровки і дерева, котрі і не рушали ся і не давали нїякого знаку житя.

А вже дуже дивним був для него якийсь індийский божок, що стояв в якійсь фрамузї в стінї — але вже таки зовсім непонятним був для Мавґлїго кусень скла, в котрім можна була видїти свої власні уха і очи, своє лице і цїле своє тїло — лїпше як в якім небудь ставі.

Мессуа дала єму молока, а Мавґлї випив одним духом. Відтак дала она єму мягонького білого хлїба і підчас коли він їв, она споглядала єму глубоко в очи. Она зітхнула, бо дуже рада би була знати, чи то він дійстно єї син, котрого тигр вхопив, а котрий тепер вернув назад з джунґлїв. Она поклала єму руку на плече і відозвала ся: Нату, ох, ти мій Натуню! — Мавґлї не показав нїчим по собі, що він знає то імя. — А ти вже собі не пригадуєш, як я тобі дала нові черевички? — Она дотулила ся его ніг і побачила, що они такі тверді, як ріг. — Нї! — подумала она собі засумована. — Ті ноги не мали нїколи на собі черевиків... але ти такий подібний до мого Натуня та й будеш від тепер моїм сином.

Мавґлї був як би не свій, бо ще нїколи не видів даху над собою; але коли подивив ся на соломяну стріху, зміркував зараз, що може кождої хвилї видобути ся, а крім того й вікна не були позамикані.

— Що менї з того, що я чоловік, коли я не розумію, що люди говорять? — подумав він собі. — Я тут такий дурний і нїмий, як би який чоловік в джунґлях. Треба менї розуміти їх мову!

Не дармо учив ся він наслїдувати як вабить олень і як рохкають малі дикі свинї. Скоро лиш Мессуа вимовила яке слово, повторив его Мавґлї зараз так докладно, що аж чудо, і заким настав вечер, впучив ся він назв богато предметів в хатї.

Коли прийшла пора спочинку, показала ся нова трудність, бо не можна було Мавґлїго нїяк намовити, щоби він спав в хатї, котра в его очах подобала дуже на якусь лапку на парди. — Лиши его! — сказав Мессуи чоловік. — Зваж то, що він ще нїколи не спав на постели! Коли він дійстно присланий нам за сина, то він вже не втече.

І так стало ся, що Мавґлї ляг собі вигідно спати у високій, зеленій траві край поля. Як-раз коли замкнув очи, почув, як его щось штуркнуло злегка холодним мокрим носом.

— Ну! — відозвав ся брат Сїрко (він був найстаршим з поміж дїтий матери вовчихи) — то зла заплата за тих двайцять миль, які я біг задля тебе! Погано! від тебе чути вже цїлого чоловіка і дим та рогату худобу — вставай братчику, я приніс тобі дещо нового!

— Чи всї в джунґлях здорові? — спитав Мавґлї і став до него тулити ся.

— Та й вдав ся ти! — розсьміяв ся вовк. — Нїби ти не знаєш, що червона цьвітка, котрою ти обсмалив їм чуприну, вгризає ся глубоко в шкіру? Мама й тато та братя здорові. Они післали мене, щоби я сказав тобі щось важного. Шір Хапа вже вигризли; він хоче винести ся далеко звідси на лови, аж єму єго обсмалені вуси знов відростуть... ой, але-ж бо ти єму й догодив. Але він закляв ся, що пімстить ся і коли верне, то кине твої кости у ріку Ваїґунґу.

— Направду? Ну, може дасть ще з собою поговорити. Та й я оттак трошки закляв ся. Але о тім пізнїйше. Новини завсїгди цїкаві. Я сеї почи дуже утомлений... очи менї самі від себе замикають ся... а менї аж гудить в голові від того всего, що я видів... але ти братчику Сїрку, мусиш менї завсїгди приносити новини!

— Але ти нїколи на то не забудеш, що ти вовк? Чи задля людий не забудеш па нас нїколи?

— Нїколи в сьвітї! Я все буду тебе любити і памятати па тебе — на тебе і на всїх в печері.... але я й нїколи не забуду на то, що мене викинути із стада!

— Авже-ж і... і що тебе може ще й з другого стада викинуть.... люди преці людьми, братчику, а їх балаканє не більше варте, як рахканє жаб в ставі... Коли прийду знову, буду ждати на тебе в бамбусовім гушавнику край пасовиска.

Через три місяцї Мавґлї майже не виходив з села, так пильно учив ся звичаїв і обичаїв людий. Насамперед мусів навикати до того, щоби оперізувати ся широким полотном, а то було для него дуже трудно; відтак мусів він всї ті дивні слова людскі наслїдувати а при тім губи і язик страшно собі викручувати. Коли научив ся називати по імени всї ті річи, котрі можна їсти і пити, дали єму в руки брудні кусники міди і сказали, що то гроші а гроші треба над все цїнити. Мавґлї сьміяв ся з того і подумав собі, що люди майже так само дурні як і Бандар-льоґи. А опісля вивели его на поле та показали єму, як рити землю і класти в ню насїнє. Все то здавало ся єму дуже дивним і він не міг нїяк зрозуміти, на що тілько того труду і роботи. Малі дїти в селї иноді розсердили его дуже. На щастє научив ся він в джунґлях задержати холодну кров; але коли они его висьмівали, бо він не хотів пускати фуркальця або лїпити орли з паперу, або наконець коли они на сьміх покривляли ся єму длятого, що він деякі слова зле виговорював, то его брала тогди така злість, що був би їх роздер на кусні. Але він знав, що правдивий мисливий не робить голим мо-

дливо подивляє. Крім орхестри дуже хорошо розвиває ся також і хор церковний. — Як орхестра, так і хор може завдячити свій бит виключно о. пароху К. Кузикови. Сей чоловік звістний в цілій охрестности з добродійств, які кождому висьвідчує. Що за прекрасне богослужене, проповіди, та вечірні, котрі все правильно відправляють ся. Він невтомимо працював і допомагав під кождим взглядом тим двом інституциям. Не мало поніс він жертв, а одинокою заплатою ему, що его праця не скінчила ся на нічім. Він старав ся о учителів і удержував їх, щоби ему були помічні в розпочатім ділї. Нарід приляг цілою душею до свого пароха, бо і є за що. Послїдне жертвує, щоби лиш убогим допомочи. От тепер посилає 2 хлопців селяньских до акад. ґімназиї, що в Махнові николи не бувало. — Просьвіта, своє народне самопізнане вже досить загостили. Видко з того, що кілька разів до року устроюють вечерниці, як н.: Рождество, именини Епископа, Великдень, Празник, знесене панщини, именини пароха, річниця заложеня читальнї, сего року ювилей Цїсаря і Котляревского. — Не подаю сего до загальної відомости, тому як де хто би собі гадав, щоби величати о. пароха, бо певно, що о нім в ґазетах хвальби нїхто не читав. Можливо, що о. парох погнїває ся і за те, але подаю се яко гідний наслїдованя приклад тихої, а вельми хосенної патріотичної працї і доказ, що можна з нашого народу зробити. — Дай Боже більше нам таких патріотів, а тогди сьміло будемо могли сказати за нашим Тарасом: „Ще не вмерла і не вмре“. — *Очевидець.*

— **Для руської жіночої виділової школи** зложили: др. Стефан Федак 100 зр.; Народна Торговля 50 зр.; Тов. Просьвіта 50 зр.; Товариство „Руска Бесїда“ у Львові 50 зр.; Фірма Спожарский і син 5 зр. — На книжки і одїж тої школи зложили: При вписї зібрано 8 зр.; Хойнацкий 5 зр.; при нагоді отвореня школи жертвували: сов. Тороньский 2 зр. і посол Ол. Барвіньский 5 зр.; тов. „Шкільна Поміч“ у Львові на коляду для учениць 10 зр.; складка в сьв. Юрі 6 зр. 50 кр. Клюб Русинок у Львові дохід з вечерниць николаївских 34 зр. 20 кр. — На бурсу учительску зложили: о. мітрат Туркевич 10 зр., фірма „Спожарский і син“ 5 зр.; Пастернакова у Львові 20 зр.; о. Івановский з Модрича 6 зр. 40 кр., Софрон Недїльский 1 зр. Цеголками на бурсу зібрали: Чабан з Роздолу 6 зр. (з того 3 зр. 40 кр., на імянинах у Андрея Миговича); Теофіля Огоновска 45 зр., Кость Паньківский 15 зр., проф. др. Бартошевский 30 зр., др. Дамян Савчак 15 зр., Ольга Барвіньска 25 зр., Строньский зі Збоїск 13 зр., Варвара Лїтиньска 15 зр. — На запомоговий фонд учительский зібрала Константина Малицка на конференциї учительскій в Галичи 11 зр. — Всїм тим Добродійкам і Добродіям виділ складає сердечну подяку з просьбою, щоби і в будучности не забували на товариство педаґоґічне і спомагали его матерiяльно і морально через єднане нових членів „бо роботи много а робітників на жаль мало“.

— **В американьскім суді.** В St. Louis в станї Missouri засів полiцийний судия Тома У. Peabody на судейскім фотелю, а на лаві обжалованих чотири дівчини під закидом нічного волокитства. Їх боронив адвокат I. D. Storts. На столї біля судиї лежав набитий револьвер. Судия був приготований на кождий случай, бо сподївав ся всього по своїм запеклім ворозї Сторсї. Адвокат представив свої кліентки яко невинно переслїдовані і просив відложеня розправи на кілька днів. Судия хотів дати лише один день. Тодї розгніваний адвокат зачав виговорювати судиї і грозити револьвером. Але судия також вхопив револьвер і казав поліциянтам всадити адвоката до арешту. По короткій борбі его розоружили і замкнули. Peabody засудив дївчата на значну, грошеву кару. Як вертав вечером домів напали на него два приятелі адвоката і страшно побили. Лише поліцианти змогли его вирвати з рук мстителів.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 26 січня. Міністер просьвіти розширив право публичности і на четверту клясу приватної польскої ґімназиї в Тішині.

Будапешт 26 січня. Вчерашне засідане палати послів заняла знов технічна обструкция — поіменне голосоване. Слїдуюче засідане відбуде ся завтра.

Софія 26 січня. Аґенция болгарска заперечує чутку, мов би то із за Македониї прийшло до якогось непорозуміня межи Болгариєю а Туреччиною.

Гельзінґфос 26 січня. Ген.-ґубернатор відкрив фінляндский сойм посланием царя, в котрім було піднесено, що Фінляндия, стояча під опікою Росиї не потребує власної армії, окремої від російскої.

Господарство, промисл і торговля.

Курс львівский.

Дня 25 січня 1899.		платять	жадають
		зр. кр.	зр. кр.
I. Акциї за штуку			
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .		376·—	385·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .		200·—	210·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси		293·—	296·—
Акциї гарбарнї Ряшів		205·—	212·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.		258·—	265·—
II. Листи заставні за 100 зр.			
Банку гіпот. 4% корон		96.50	97·20
Банку гіпот. 5% преміов.		110·—	110·70
Банку гіпот. 4½%		100·00	100·70
4½% листи застав. Банку краєв.		101.10	101·70
4% листи застав. Банку краєв. .		98·—	98·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .		97·—	97·70
„ „ 4% льос. в 41 літ.		97·—	97.70
„ „ 4% льос. в 56 літ.		95·90	95·60
III. Облїґи за 100 зр.			
Пропінацийні гал.		97·70	98·40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.		102·25	—·—
„ „ „ „ 4½%		100·50	101·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.		97·50	98·20
Позичка краєв. з 1873 по 6%		104·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.		97·70	98·20
„ м. Львова 4% по 200 кор.		94·50	95·20
IV. Льоси.			
Міста Кракова		26·30	27·90
Міста Станиславова		51·—	—·—
Австр. червон. хреста	Курс віденьский	20·—	20·70
Угорскі черв. хреста		11·—	11·80
Італ. черв. хреста		11·—	12·—
Архікн. Рудольфа		26·—	27·—
Вазилїка		6·80	7·10
Joszif		3·70	4·40
Сербскі табакові		4·25	5·25
V. Монети.			
Дукат цїсарский		5·65	5·75
Рубель паперовий		1·27	1·28
100 марок нїмецких		58 70	59·10
Доляр америк.		2·40	2·50

Торг збіжевий.

Львів дня 25-го січня: Пшениця 8·75 до 9·10 зр.; жито 7·50 до 7·75; ячмінь броварний 6.75 до 7·75; ячмінь пашний 5·75 до 6.—; овес 6·50 до 6·75; ріпак 10·50 до 11·—; горох 6.— до 6.20; вика 0·— до 0·—; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 5·25. до 5.50 гречка —.— до —.—; конюшина червона галицка 45·— до 55·—; шведска 35·— до 45·—; біла 35·— до 45·—; тимотка 15·— до 21·— ганиж —·— до —·—; кукуруза стара 5·45 до 5·50; нова 5·25 до 5·50; хміль —·— до —·—.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Академічна, ч. 8.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

лоденьким нічого злого, отже вдоволяв ся тим, що деколи при нагоді паганяв дітем величезного страху, бо тогди шкірив до них зуби і варкав так як Баґіра, той чорний пард. Коли був в джунґлях, то ему ставало жаль, що він такий слабосильний, бо він, розуміє ся порівнував себе зі зьвірятами; але в селї говорили люди, що він такий сильний як бугай. То певна річ, що він не знав, що значить бояти ся. Одного дня насварив его сїльский духовник, щоби він не важив ся рушати его манґові овочі, бо божок в сьвятини буде гнївати ся на него. Мавґлї побіг тогди чим скорше до сьвятинї і здоймив божка та приніс его до духовника і просив єго, щоби він розгнївав божка, бо малий, голий Мавґлї хотів би з ним побороти ся. Ой, то була страшна история; она була би наробила великого згіршеня, як би духовник, чоловік доброго серця і старав ся був всїма силами справу сю утаїти.... розуміє ся, що Месуи чоловік мусїв заплатити значну суму, щоби божка перепросити.

Мавґлї не знав також і того, яку ріжницю роблять касти межи людьми. Коли осел гончаря впав у яму, витягнув Мавґлї зьвіря за хвіст а навіть поміг гончареви накласти его товар знов на осла. А то була, розуміє ся велика і страшна провина, бо гончар належить до дуже низької касти, а з ослом то ще гірше. Духовник, як то було єго обовязком, наганьбив єго за то, але Мавґлї не почував ся нї до найменшої вини, ба, той невдячний скористав навіть з тої мови, котрої лише що недавно вивчив ся, та відгрожував ся тому сьвятцеви, що возьме єго як оберемок дерева під паху та посадить на осла. Тогди побіг духовник до Мессуи і єї чоловіка та сказав їм, що вже найвисша пора, щоби Мавґлїго заставляти до якоїсь правильної роботи, а начальник громади наказав, щоби хлопець на другий день гнав буйволи на пашу.

Нїхто тим так не тїшив ся, як Мавґлї. Ще того самого вечера ставив ся він на сьвітлих зборах, які відбували ся правильно на площи під великим фіґовим деревом, а до котрих він тепер мав приступ яко публичний урядник. То була рада громадска, до котрої належали всї достойники: начальник громади, сторож, худий голяр, що знав всї сплетнї з цілої охрестности, і старий стрілець громадский Бульдео, з своєю заржавілою рушницею — от і всї они посходили ся, балакали і курили. Тимчасом сидїли малпи високо на деревах і лепетали також, а в долинї під площею жила в своїй норі гадина Кобра, котрій що дня приносили мисочку молока, бо она була сьвята. Старі люди розповідали собі до пізної ночи чудесні историї о богах, людях і страхах, а підчас того курили завзято з великої водної люльки. Найбільше зі всїх розповідав Бульдео; він розказував дивні річи про дикі зьвірята, про то, як они жиють в джунґлях, а при тім так все описував, так оповідав і розкладав руками, що аж дїтем, котрі стояли подалїк від того кружка, мороз ішов по тїлї, що їм аж їх великі чорні очи як великі баньки з очий повилазили. Найбільше розповідав він про зьвірята, бо в джунґлях шелестїло як день та ніч саме перед хатами в селї. Оленї і дики робили їм шкоду на полях; від часу до часу закрав ся в сумерку якийсь тигр і таки в їх очах вхопив якого чоловіка а здалека чути було хором повний тайни голос диких ловців.

Мавґлї, котрий, звістно, знав ся на таких річах, закривав собі часто лице руками та сьміяв ся пишком, коли Бульдео зі старою рушницею на колїнах, з одної страшної історії звертав на другу.

(Дальше буде).

TYGODNIK ILLUSTROWANY

З роком 1899-им розпочинаємо 40-ий рік істнованя нашого письма, хотячого і дальше бути приятелем кождого дому.

Завдяки моральній і материяльній підпорі суспільности, наш „Tygodnik", почавши від скромного початку, міг розширити ся і станути на рівній степени з подібними видавництвами цілої Європи.

По мисли засади; „Поводженє обовязує", старати ся будемо й дальше поступати наперед, аби бути першими в ряді ілюстрованих письм.

Почавши від 1-го січня 1899 року **розширяємо значно додаток повістий „Tygodnika": кождий передплатник** нашого письма, крім самого письма і дотеперішного додатку повістий, додаваного в аркушах і занимаючого найзнаменитші твори чужої літератури, **одержить**

без ніякої доплати

(ані за книжки, ані за їх пересилку)

12 томів письм
ГЕНР. СЄНКЕВИЧА.

Письма Сєнкевича вийдуть в новім, старанні́м виданю, **виключно для передплатників** „Tygodnik-a illustrowan-ого" і обіймуть — винявши спопуляризовану вже трильоґію —

всї новелї, повісти, листи з подорожий,

одним словом: цїлий доробок лїтератский знаменитого писателя, котрий здобув вже славу і популярність в цїлім сьвітї.

Кождий том **Бібліотеки СЄНКЕВИЧА** обнимати буде що найменше **10 аркушів**, формату звичайної 8-ки, **на добрім папері і добрим друком.** Загальне число томів буде около 30, містячих в собі слїдуючі твори Сєнкевича:

НОВЕЛЇ. Stary sługa. — Hania. — Szkice węglem. — Janko Muzykant. — Przez stepy. — Orso. — Z pamiętnika poznańskiego nauczyciela. — Komedya z pomyłek. — Za chlebem. — Latarnik.— Niewola tatarska.— Jamioł. — Bartek zwycięzca. — Ta trzecia. — Sachem.— Sielanka.— Walka byków w Hiszpanii. — Wspomnienia z Mariposy. — Z puszczy Białowieskiej. — Wycieczka do Aten.— Wyrok Zeusa. — Z wrażeń włoskich. — Organista z Ponikły. — U źródła. — Lux in tenebris lucet. — Bądź błogosławiona. — Pójdźmy za Nim.

ЛИСТИ З ПОДОРОЖИЙ по Америцї і Африцї. — Листи з Риму, Венеції і Парижа.

ЛИСТИ О ЗОЛЇ.

ДРАМАТ. Na jedną kartę. — Czyja wina?

ПОВІСТИ. Bez dogmatu. — Rodzina Połanieckich. — Quo vadis, повість з часів Нерона.

Тим способом в протягу кількох лїт, кождий передплатник „Tygodnik-a illustrowan-ого", одержуючи річно звиж 120 аркушів найлїпших творів лїтератури польської, стане властителем бібліотеки Сєнкевича, недоступної доси задля високої цїни для ширшого загалу читаючих.

Редактор: Др. ЙОСИФ ВОЛЬФ.

В слїдуючім році „Tygodnik" друкувати буде одночасно **дві повісти ориґінальні,** іменно, крім

„KRZYŻAKÓW" СЄНКЕВИЧА

зачнемо з Новим Роком 1899-им друк більшої повісти п. з.:

„ARGONAUCI" Елїзи Ожешкової, і
ПРУСА „TAM!.."

Посїдаємо також ориґінальну працю славного нинї заграницею писателя **Станїслава Пшибишевского,** котрий написав для нас по польски поему прозою п. з.: **„JASNE NOCE"** ілюстровану К. БРОНЕВСКИМ.

Крім того в части белетристичній маємо запевнене сотрудництво таких писателїв, як: **Bałucki Michał, Ks. Chełmicki Zygmunt, Gliński Kazimierz, Gomulicki Wiktor, Jankowski Czesław, Jeske-Choiński Teodor, Jordan, Konopnicka Marya, Lubowski Edward, Or-ot, Reymont Władysław, Marya Rodziewiczówna, Sewer, Szymański Ad., Tetmajer Kaz.** і і.

Також помістимо для нас написані три специяльні студиї: **„WSPÓŁCZEŚNI POECI POLSCY"** написав А. ЛЯНҐЕ. **„NOWA BELLETRYSTYKA POLSKA"** нап. А. ПОТОЦКИЙ. **„O KRYTYCE WSPÓŁCZESNEJ POLSKIEJ"** нап. Володисл. ЯБЛОНОВСКИЙ.

Посїдаємо також студию порівнавчу **Іґн. Матушевского:**

„Stanowisko Mickiewicza w literaturze powszechnej",

та працю Л. КОРОТИНЬСКОГО „O TOMASZU ZANIE".

Помістимо також незнані доси

LISTY ZYGMUNTA KRASINSKIEGO do Delfiny Potockiej (1839-1843), з поясненями Раймунда Станїслава КАМПЬСКОГО.

Знаний фільософ і знаток Плятона п. **В. Лютославский,** жертвував нам ориґінальну а дуже популярну розвідку п. з.:

„Istnienie duszy",

в котрій, на підставі науковій доводить, що в чоловіци треба конче признати істнованє індивідуально-духового початку.

Дальші серії цїкавої статї **Олександра Кравсгара**

„O DAWNYCH PAŁACACH WARSZAWSKICH",

з многими ілюстрациями, вже маємо, а крім того дуже інтересну річ **Г. Садовского** п. з.:

„ORDERY I OZNAKI HONOROWE DAWNEJ POLSKI".

В безплатнім додатку повістевім помістимо новий роман історичний звістного нинї угорского автора **Юлія Вернера** п. з.:

„Z POPIOŁÓW".

Красний той і занимаючий роман з часів угорских війн домових, перетолкувала для „Tygodnik-a" п. В. Ярошевска.

В ЧАСТИ ІЛЮСТРАЦИЙНІЙ подамо **репродукції найзнаменитших малярів наших також і красками.**

Видавці: ҐЕБЕТНЕР і ВОЛЬФ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ принимає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA" у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

Передплата виносить з додатками і премією т. є. з 12 томами письм Сенкевича:

У Львові: квартально: **3** зр. **60** кр., піврічно: **7** зр. 20 кр., річно: **14** зр. **40** кр.

В Галичинї з пересилкою почтовою: квартально: **3** зр. **75** кр., піврічно: **7** зр. **50** кр., річно: **15** зр.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).